№ 16 (507). РІК ВИДАННЯ XXIII. Ціна 10 коп. КИЇВ. СЕРПЕНЬ. 1963

Перець

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ЯБЛУКО НЕЗГОДИ

perec-ua.

perec-ua.

У житті радянських людей праця і побут нерозривно зв'язані. Однак на практиці буває інакше — досить робітникові вийти за ворота підприємства, службовцю з установи, колгоспникові — з колгоспного поля, як він часто опиняється поза впливом колективу. Звідси і виникає не така вже рідкісна суперечність: на виробництві людина працює добре, а в побуті порушує правила соціалістичного співжиття.

(З доповіді Л. Ф. ІЛЬЇЧОВА на червневому Пленумі ЦК КПРС).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

На роботі...

і вдома...

ДАЛИ ПЕРЦЮ

Високі адміністративно-управлінські видатки в колгоспі ім. Леніна, Старобільського району на Луганщині, надихнули поета на вірш «Як у того Омелька...» Ми опублікували вірш в № 10 журналу. А оце й відгук на вірш одержали. Пише нам секретар Луганського сільського обкому КП України т. Леута, що поет написав свого вірша правильно. Зараз у колгоспі ім. Леніна вже скорочено 24 адміністративні одиниці. А діяльність голови правління Тишенка загальні збори колгоспників визнали незадовільною й зняли його з роботи.

ВИСТАВКА ЩИРНЕТРЕБА

ЯК ВПЛИВАЄ НЕВІРА...

Констатуємо прикрий факт: серед деяких людей, яких покликано тішити нашу малечу, панує хибне уявлення, ніби діти в нас ростуть кволими, немічними, тепличними істотами.

До такого висновку прийшли, наприклад, керівники Донецького велозаводу, де серед іншої продукції випускають і дитячі велосипеди. Вони роблять їх з такого крихкого, ламкого і, якщо так можна сказати, «недолугого» металу, що при першому ж дотику дитини, від самоката залишаються самі ріжки та ніжки. Ламаються вони, наче зварені з картону.

Найміцніші зразки цих самокатів живуть у дитячих руках не більше, як півтижня.

На виставці уламків цих дитячих велосипедів з Донецька лежать уже гори...

От як впливає невіра в сили наших дітей на якість продукції...

БОРОТЬБА У РОЗПАЛІ

На цьому стенді виставки ви бачите два автотрансформатори типу РАТ-0,25. Один з них виготовлено на заводі «Запоріжкабель», другий — на Житомирському райпромкомбінаті № 1. Ці трансформатори розташовані поряд не випадково: обидва підприємства ведуть між собою неофіціальне змагання. Зрозуміло, що кожне з них хоче вийти переможцем.

Але переможця важко визначити, бо і в Запоріжжі, і в Житомирі досягнуто визначних успіхів. Трансформатори згоряють вже на другий день роботи. Нині змагання увійшло у вирішальну стадію. Боротьба йде буквально за хвилини. Є всі підстави гадати, що запорізькі і житомирські бракороби порадують виставку ще кращими зразками. Мине небагато часу, і трансформатори згорятимуть вже при першому вмиканні.

ДОШКА ЗАСЛУЖЕНИХ БРАКОРОБІВ

КИКОТЬ ІВАН ПИЛИПОВИЧ

директор Вінницької трикотажної фабрики. Заноситься на «Дошку заслужених бракоробів» як автор нової моделі утепленої жіночої великоваговоі шерстяної кофти. Подав зразок її на виставку Подільського раднаргоспу. Модель зроблено за давно перевіреними зразками браку: перекошені рукави, незаметаний низ, нерівна строчка різними нитками. Нове в моделі — вихід сировини на одиницю продукції: шерсті на цю кофту пішло, як на дві звичайні.

ЦЕЙТЛІН ОВСІЙ НАТАНОВИЧ

головний інженер Київського деревообробного заводу № 2. Керував будівництвом воріт для депо трамвайно-тролейбусного управління. Габарити воріт 228 квадратних метрів. Вартість 3461 крб. Коли ворота почали ставити, виявилося, що вони «ні в які ворота не лізуть»: обшивка, замість подвійної — одинарна, всі ізоляційні прокладки залишилися в проекті. Завод оштрафовано за брак. З підприємства стягнуто вартість воріт. З головного інженера нічого не стягнуто.

ПОСТУПИЛИ У ПРОДАЖ «НЕМОВЛЯТА»

Як відомо, радіола служить для того, щоб можна було радіо послухати, а при нагоді й пластинку поставити. А от для чого служать радіоли «Промінь», які випускає Дніпропетровський радіозавод, невідомо.

Недавно з Київської міжобласної бази «Укркультспортторгу» одержали 16 радіол «Промінь». Більшість з них — «немовлята». Як не танцюй навколо них, не розмовляють вони і не грають. Невже у Дніпропетровську їх не можуть навчити говорити? А якщо не можуть цього зробити, то навіщо отих радіонемовлят приймає торговельна база?

А. АНДЕЛЬМАН,
завідуючий радіокультвідділу філії № 3 Жовтневого універмагу.
м. Київ.

НОВІ АТРАКЦІОНИ

Враховуючи численні побажання, виставком подбав про дозвілля відвідувачів нашої виставки.

На виставці створено перший атракціон — «Темну кімнату». Завдяки широкій підтримці і матеріальній допомозі Пісківського склотарного заводу (Київська область) атракціону забезпечено постійний успіх. Розважаються тут так. Відвідувач з заплющеними очима входить в абсолютно темну кімнату, заставлену пляшками різних заводів, і навпомацки шукає серед них пляшки Пісківського заводу.

Досі ще не було випадку, щоб людина не перемогла темряви. Про це подбали пісківські фахівці. Вони випускають такі щербаті пляшки і з такими нерівномірної товщини стінками, що їх не намацав би хіба що безрукий. «Темна кімната» працює безперебійно, бо пісківські бракороби взяли її роботу під особистий нагляд і завжди вчасно постачають сюди свіжу продукцію.

Днями буде створено ще один атракціон — балансування ковпаками для настільних ламп. Ковпаки такі нерівні, що не тримаються ні на якій лампі. Їх постачають також пісківські бракороби.

ЯК ЧИСТЯТЬ НА ЯНГОЛА

КОЛИ Осипов ще сидів на міжрайонній базі культтоварів Волинської області, його права рука — завскладом Бондарук — уже сидів на лаві підсудних.

Слід сказати, що їм обом не сиділося. Бондаруку не сиділося, бо він правильно догадувався: ще насидиться. А директорові бази Осипову не сиділося, бо він разом з Бондаруком справно стриг покупців... Словом, почуття в обох було таке, наче одного посадили на старого їжака, а другого — на небритого кактуса.

Іноді Бондарук не витримував і схоплювався на ноги. У такі моменти він анітрохи не крився:

— Шановні судді! — вигукував він. — Це Віктор Дмитрович підступно штовхнув мене на згубний шлях хабарництва і здирства! Хто, як не він, узяв на складі мисливську рушницю і цим показав мені поганий приклад? Це він продав громадянці Соломасі піаніно за 440 крб., хоч ціна йому 389 крб. 40 коп., а списав його на продавця залізного краму громадянина Рибковського. Цим ганебним фактом він остаточно розбестив мене! А хто морально розклав мене, коли громадянин Савчук купив коньяк і закусь і пиячив з нами на складі? Він розклав! До того негідник розклав, що я продав Савчукові мотоцикла на 310 карбованців дорожче, а виручкою поділився з своїм безпринципним учителем...

Коли ці викривальні промови дійшли до голови правління облспоживспілки т. Корнійчука, він схопився за голову.

— Ай-ай-ай! — з сумом сказав він. — Тепер Віктор Дмитрович — скомпрометована людина. Крісло директора бази вже не для нього...

І молодці з відділу кадрів негайно ж схопили Осипова за руки, за ноги, висмикнули з директорського крісла, розгойдали і кинули... Кинули у м'яке крісло начальника продовольчого відділу облспоживспілки. Щоб нечистий на руку начальник завжди був під суворою рукою голови.

Тим часом Осипов повернув рушницю на базу, а покупцям, прізвища яких пролунали на суді, гроші. Карну справу проти нього припинили. Але суд прийшов до висновку, що надалі не варто садовити Осипова у керівні крісла та ще в торгівлі.

Почув про це голова облспоживспілки т. Корнійчук і схопився за голову.

— Ай-ай-ай! — сказав він. — Остаточно скомпрометували Віктора Дмитровича. Не сидіти йому в керівних кріслах! Тимчасово, звичайно...

І знову схопили Осипова молодці з відділу кадрів, висмикнули з директорського крісла, розгойдали і кинули... на посаду експедитора! А потім розгойдали і закинули ще далі — на посаду головного диспетчера автотранспортної контори! Але голова облспоживспілки як у воду дивився: два-три місяці минуло, а Осипов уже сидить у кріслі завторга Ківерцівської райспоживспілки. Сидить і порох з себе здуває! Наче і не проголошував Бондарук полум'яних промов. Наче і суд не виносив ніяких рішень. Наче Осипов у раю хімчистку пройшов і повернувся чистий, як янгол.

...Прочитає голова Волинської облспоживспілки цього фейлетона і схопиться за голову.

— Ай-ай-ай! — скаже він...

Але сподіваємося, що продовження вже не буде.

Ів. ФЕДЬКО.
м. Луцьк.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А де ж у вас раки зимують?

Не доведи, господи, навіть лютому ворогові вскочити в таку халепу! Подумати тільки: через якихось п'ять рибин відстати від поїзда. Та ще й у день іменин дружини!..

Діло було так. Поїзд, яким я повертався додому, зупинився на невеличкій станції. На другій колії. Дивлюсь — на пероні якісь жінки на столику свої товари розклали. Торгують. Мене потягло до свіжої риби. Дай, думаю, куплю до іменинного столу. Даю огрядній немолодій тітці п'ятірку. Нема, каже, здачі; ви зачекайте — я заскочу в буфет, розміняю.

Подалась вона в буфет. А тут на першу колію товарний підійшов і зупинивсь; а наш пасажирський рушив, а тітки із здачею не видно. Я — сюди, я — туди. Та де там! Ще хвилина, і мій поїзд тільки хвоста показав! Така взяла мене печаль, що й сказати не можна.

Аж ось і тітонька. Тиче мені здачу.

— Біс би вас, тітонько, вхопив! — кажу я. — Що ж мені тепер робити?!

— Моя провина... Ви вже звиняйте... Та й не так моя, як того проклятущого Сичова. Я даю в буфеті ваші гроші, а Сичов учепився до буфетника, щоб дав йому ще сто п'ятдесят грамів, бодай він залився тією горілкою!.. А буфетник — що, Сичов же голова сільради, шишка!

— Та ви не журіться, — додала улесливо, — то можна поправити... У вас ноги справні?

— До чого тут ноги? — розізлився я. — Що мені — поїзд доганяти?!

— Та ні, навпаки. Отой-он лісочок бачите? Стежиною перейдемо через нього, далі буде річка, а за нею — наш будиночок... У нас природи — хоч греблю гати! Навіть з Ленінграда по неї приїжджають. От ви у нас на природі і спочинете до наступного поїзда. Він буде тепер аж о третій ночі.

«Пропали жінчині іменини», — подумалось мені.

Але що вдієш? І ми вдвох з огрядною тіткою взяли курс на її будиночок...

Я мовчу, бо злість ще не вгамувалась, а тітка перевальцем повзе, розказує:

— Мій Ялисей переправить нас човником... Природи у нас хоч лопатою загрібай, сильно красива. Особливо, кажуть, вона корисна для льогких, та й для серця ніби підходяща. У вас, у городських, часто з льогкими непорядок, і з серцем також, от ви у нас і спочинете, наберетесь на дорогу здоров'я... Проклятущий Сичов, це він винен. Сидить під мухою і требує ще сто п'ятдесят...

Тітка іде попереду. Говорить, не озираючись на мене:

— Сичов у нас шишка, ого! До нього щосуботи наїжджають — і з району, і начальство з торфорозробок. Сичов знає рибні місця, та й по мисливству майстер. Мій Захарко — то сина мого Захарком зовуть — продав Сичову дуже породистого собаку... Ви самі побачите, яких песиків викохує мій Захарко. Як картинки писані!.. Вже купив собі за них мотоцикла. А Ялисей рибку ловить; ми вас смаженими линами почастуємо... Тільки ви до Захарка не дуже строго, бо трохи якийсь боязкий. Зате кмітливий. Він уже років з п'ять займається собачими ділами.

У мене на серці трохи відлягло. Ось і річка за деревами блиснула. Природа тут воістину чарівна.

— Ялисе-ей! Перевозу-у! — погукала тітка кудись в очерет.

Хвилини за дві з очерету виповз вутлий човник. На ньому — чоловік згорбився. Худий, ніби вобла, очі глибоко запали, обличчя в щетині, одяг полатаний. То Ялисей — тітчин чоловік. Коли човник уткнувся носом у піщаний берег, тітка, ніби між іншим, спитала:

— Обідав?

— Та ні... Тебе жду.

— Перевези нас, потім поїси. Та воно вже й до вечері недалеко. Ятері усі порозставляв?

— Усі.

— Сідайте, товаришу пасажир... Та годі вам сердитись! Ось мій Захарко вас так здивує, що будете нам дякувати... Сичов якось назвав мого Захарка «собачим педагогом».

Ялисей перевіз нас і поповз човником, щоб потрусити ятері для мене, а ми з тіткою почали вибиратися на узгір'я до вкритого шифером будиночка, що осібно від інших притулився під деревами. До берега спускався садок — яблуні, груші, вишні.

— Ну, як вам наша природа? Дуже вона корисна і для льогких, і для всього. У нас тут усі дачників приймають. Дачка за місяць коштує не менше двадцяти карбованців. То за ліжко і за природу. За продукти — окрема плата.

Тітку звали Улитою. Вона безумовно була вдоволена життям.

Побачивши свого питомця — Захарка, Улита гукнула. «Собачий педагог» підійшов до нас неохоче. З-під насуплених брів, на які нависав рудуватий чуб, глипнули недобрі сірі очі.

— Вам якої породи?

— Чекай з породою, — обірвала Улита. — Товариш не по собачому ділу, він відстав від поїзда... Ти, синашу, просто покажи йому своє багатство.

Бачу, що Захаркові такий гість не дуже до вподоби, проте він киває головою, мовляв, ходіть за мною.

Захарко не був схожий ні на батька, ні на матір — здоровило років двадцяти, кремезний, дещо вайлуватий.

Коротку путь до питомника — це був довгастий сарай — ми пройшли мовчки.

— І давно ви закохані в собаче діло? — спитав я. — Маєте якусь зоотехнічну освіту?

— Ні, я любитель... П'ятий рік вирощую цуценят різних порід. А ви самі щось тямите в цьому?

Я признався, що в справах собачих — закінчений невіглас.

— Гм... Тоді вам і пояснювати важко. От Сичов — той інтересант, всі тонкощі осягнув... Я йому продав такого песика, що тільки облизатися. Всі заздрять Сичову.

У хліві були кліті і загородки. Хазяїн питомничка пояснював солідно:

— Тут маємо сетерів, художественна порода!.. Бачте, кожний чоловік має свою стихію: одного тягне, скажім, до баяна чи іншої якої музики, другого — до малювання, третього — на сцені грати... А мене — до песиків. Глянеш на якого спанієля — грамотний, сучий син, по очах видно, що талант!.. Такі часом викидає фортелі, що хоч на кіно знімай... Отут живуть фокси, а осьдечки — сетери-лавераки, порода — на вагу золота!! Підростуть — одбою від покупців не буде.

Захарко показав ще кілька «золотих» порід.

— А де ви працюєте? — запитав я Захарка, як вийшли з хліва.

Він вп'явся в мене сірими колючими очима.

— Та трохи працював на залізниці, колії ремонтував... Трохи був і на лісокомбінаті. Але, скажу вам об'єктивно, душа моя була тут, біля питомців. Не міг я двоїтися, вирішив присвятити себе вирощуванню породистих собак... Та й так розсудити: справа вигідна, до того ж — моральна насолода, бо собака — друг людини.

Я промовчав...

Коли підійшли до будиночка, Улита кивнула мені пальцем:

— На вечерю буде смажена рибка — це карбованець; коли насмажити картопельки — полтиник, а якщо бажаєте тарілку сметани — ще полтиник...

Ялисей витрушував з мокрого мішечка свіжину.

— ...Коли ж любите курятинку — я вам заріжу курочку, — то давайте два карбованці. Це тільки для вас. Всього, значить, п'ятірку, і ви до самого дому тільки воду будете пити.

Я дав гроші. Ялисей скрушно хитнув головою.

Поки Улита поралася у дворі, в літній кухні коло вечері, ми з Ялисеєм і Захарком сиділи під хатою і зрідка перекидалися словом. Та ось Захарко підвівся, приклав долоню козирком до очей, подивився у бік річки. Розігнулась і його матінка.

— Чи не Володька, часом? — спитала вона.

— Він... з компанією. — І Захарко сплюнув.

— Вони і вчора тут були, — пояснила мені Улита. — Усе Захарка хочуть застати. Все чіпляються, чому, мовляв, він третій рік ніде не працює. Активісти паршиві. І хто тих дружинників придумав на людську голову.

Підійшло троє хлопців з червоними пов'язками на рукавах. Стримано, скупо привіталися. Один — мабуть, старший — простягнув якийсь папір.

— Ми до тебе, Захарку... Ще видно, бери й прочитай.

Захарко неохоче взяв папір у руки, прочитав і зиркнув на непроханих гостей.

— То й що?

— Ти все зрозумів? Ти читав Указ... Говориться в ньому, щоб такі, як ти, Захарку, кинули дармоїдствувати й симулювати. От ми тобі востаннє й кажемо, що коли...

— А я плювати хотів на твоє казання! — відрубав собаковод.

— То твоє діло. Тільки, дивись, на бороду собі не наплюй. А нам сказано тебе попередити.

Улита взялася в боки.

— Ти, Володько, не пащекуй... Ти знаєш, що за нашого Захарка сам Сичов горою стане!

Хлопець махнув рукою:

— Не стане, годин три тому з роботи полетів... З тріском.

Улита і рота розкрила; Захарко знітився, зблід.

— Ото востаннє до твоєї совісті говоримо, Захарку, — спокійно продовжував хлопець. — Ти собачими хвостами не прикривайся. Для того, щоб собак вирощувати, державні питомники є... Востаннє попереджуємо...

І хлопці, кивнувши на прощання, пішли до берега...

Я попросив Ялисея, щоб переправив через річку. Улита щось говорила про курку, яка довго умлівае, про кукурудзяні качани, сметанку, смажену рибку, та я вже її не слухав.

На протилежному березі Ялисей, ніяковіючи, пошепки сказав:

— Ви вже звиняйте... Вони обоє однакові, Улита і синок. Шкури, а не люди... У нього — собаки, у неї — базар... Візьміть ось п'ятірку. Улита ж вам грошей не повернула, а мене совість гризтиме.

Тільки раз я й оглянувся: стоїть за садочком будинок, неподалік від нього — довгастий сарай із породистими цуциками...

Олекса НОСЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ

У № 11 журналу у фейлетоні «Мертві душі» ми описали діяльність групи хапуг, що орудувала у Херсонському відділенні Одесько-Кишинівської залізниці. Тепер, як кажуть, тягав вовк овець, потягли і вовка. Виїзна сесія Херсонського обласного суду засудила колишнього начальника дистанції будівель і споруд Дурнєва до 9 років, головбуха дистанції Пантелєєва до 10 років, головного інженера БУ-3 «Облрембудтресту» Султана до 7 років, заступника начальника відділу руху по вантажній роботі Крутевича до 4 років та начальника вантажно-розвантажувальної контори Буценка до 3 років тюрми. Причому, перші три хапуги сидітимуть у тюрмі з посиленим режимом. Одним словом, кожному хапузі воздали по заслузі.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

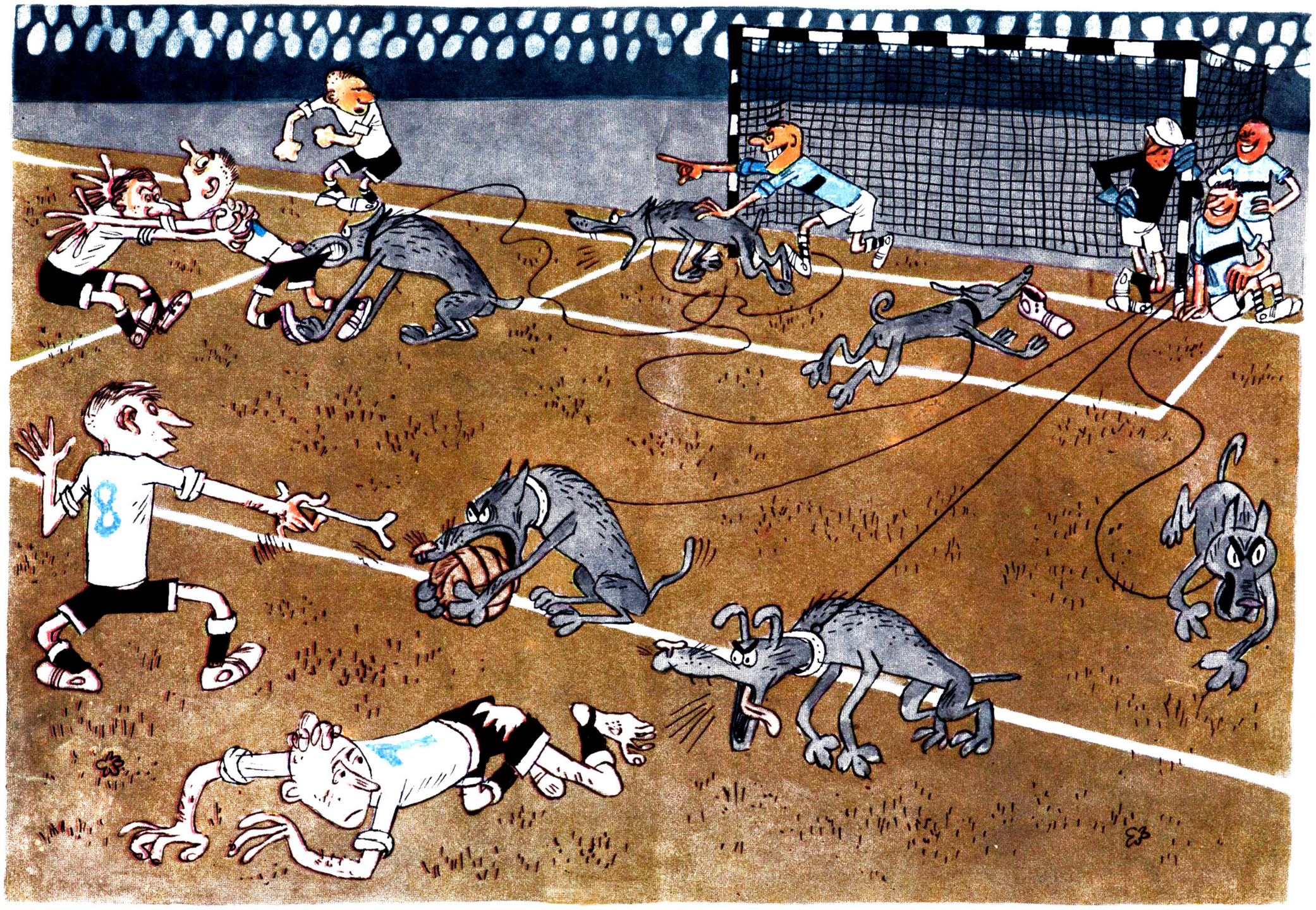

Єдиний варіант надійного захисту для деяких українських футбольних команд.

У ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

З КЕЛИХОМ У РУЦІ

— Що алкоголь наш ворог — знаю
І визнаю без зайвих слів,
Та хто і де сказав, питаю,
Що боїмось ми ворогів?

ПОЕТУ Н.

Ти в Кисловодськ літав трудиться?
Це ж, друже, геніально!
Тепер в твоїх віршах водиця
Не проста — мінеральна!

СТРУНА

Хотіла дужче всіх дзвеніть Струна,
І від натуги луснула вона.
Тепер же Гриф взялася батькувати,—
Мовляв, не вміє з нею працювати!

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

ДАЛИ ПЕРЦЮ

Пам'ятаєте фейлетон «А ліпило б вас» у № 11 журналу про хапуг, що окопалися в кількох міжрайколгоспбудах на Чернігівщині. Під виглядом виробництва ліпних прикрас вони розтягали колгоспне добро. Тепер настав час вліпити й хапугам. Головного хапугу Тишельмана заарештовано. До кримінальної відповідальності притягаються виконроби та майстри Остерського й Чернігівського міжрайколгоспбудів Литвинчук, Листовничий, Дмитращенко та головний інженер Чернігівського міжрайколгоспбуду Климов. Але це ще не всі. Як пише нам прокурор Чернігівської області т. Єреп, слідство триває.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

НОВИНА ПЕРША

Після деякої перерви Перчанське товариство по захисту паперу знову зібралося на свою чергову нараду.

Розглядалася колективна заява мешканців будинку № 47/49 по вул. Фрунзе про прийом усіх їх — робітників, службовців, малих дітей, пенсіонерів, здорових і хворих — у члени Товариства.

Ще минулого року ніхто з них і не мріяв про те членство. Усі вони мріяли тільки про людський спокійний сон та про чисте повітря.

Але не ходив той сон коло їх вікон, бо з шести вікон та з вентиляційної труби цеху пресування заводу «Механік» безперервно, в три зміни, виривався гуркіт, стукіт, шум, свист, дим і сморід.

В безсонні ночі й пробудився у мешканців того будинку потяг до писання. І написали вони листа, в якому розповіли Перцеві про свою нездійсненну мрію.

З цього й почалося, і досі не закінчилося.

Тепер автори листа мріють не тільки про сон, а й про те, як би захистити безневинний папір, як би, накінець, покласти край безплідній писанині.

Прохаючи прийняти їх у Товариство захисту паперу, вони просять зважити при цьому на їх переписку з усілякими «інстанціями», на паперову тяганину між тими «інстанціями» і на розмножену в чотирьох примірниках та розіслану на чотири адреси відписку, сотворену Управлінням місцевої промисловості при виконкомі Київської міськради.

А відписка та гласить:

«Управлінням дано вказівку директорові заводу «Механік» т. Соколову С. Е. в строк до 10 вересня 1961 р. цілком переобладнати витяжну вентиляцію цеху... що цілком ліквідує шум і забруднення повітря.

Надалі, до переобладнання заборонено включати вентиляційну установку з 19 годин до 7 години ранку».

Одержав тоді і Перець оту цидулку. А оце одержав і листа від мешканців будинку і дізнався, що все залишилося, як було. Правда, не все — в цеху встановили ще кілька пресів, і тепер не тільки не ходить сон коло вікон того будинку, а й дрімота не ходить коло плоту...

На нараді вирішено: прийняти весь колектив будинку в члени Товариства захисту паперу і клопотати, щоб їх захистили від шуму, забрудненого повітря, усіляких відписок, а також од байдужості директора заводу «Механік» т. Соколова С. Е.

НОВИНА ДРУГА

Бюрократично-бездушну тяганину можна розвести, не обов'язково списуючи пуди паперу. Часом однієї поштової листівочки досить. Маленька листівочка, кілька слів, а тхне від кожного слова запліснявілим бюрократизмом.

А справа ось у чім. Інвалід Вітчизняної війни Іван Михайлович Антонюк переїхав з Радянського району міста Києва до Жовтневого. Відповідно й його пенсійну справу було переслано з Радянського райсоцзабезу до Жовтневого. І тут почалося. Пенсію Іванові Михайловичу наче одрізало. Місяць, два, три... Ні гу-гу!

Тут стан здоров'я Івана Михайловича погіршав і йому довелося лягти у госпіталь на лікування. Пенсії не висилають.

Він подзвонив по телефону до Жовтневого райсоцзабезу.

Його вилаяли й повісили трубку.

Він подзвонив удруге.

Його вдруге вилаяли і вдруге повісили трубку.

Тоді Антонюк звернувся до райсоцзабезу із листом. Тепер його не вилаяли. Йому відповіли. Він одержав поштову листівку такого змісту: «т. Антонюк. Ваша пенсійна справа одержана 11/IV—63 р. і передана інспектору. Коли вам буде надіслана пенсія, можете вияснити в бухгалтерії, у рахівника. Секретар» і закарлючка.

Нам вдалось розшифрувати закарлючку. Виявилось, що це автограф секретаря Жовтневого райсоцзабезу Надії Лазюки. Це вона лаяла Антонюка по телефону, це їй було дуже важко вийти в сусідню кімнату і за півхвилини з'ясувати просту, як ковток води, справу.

Ні, краще образити людину і показати їй личко бюрократа, яке так і світиться крізь поштову листівку.

Видать чим-чим, а надмірністю совісті і сумлінністю в роботі Лазюка не страждає.

Через це мусять страждати інваліди.

Може, завідуючий Жовтневим соцзабезом міста Києва тов. Тверяков зробить так, щоб було навпаки?

У ПЕРЦЯ ГОСТЮЄ

«ВОЖИК» (Мінськ).

perec-ua.
perec-ua.

Треба рішуче виступати проти дрібнязкової опіки, не сковувати ініціативи голів колгоспів і директорів радгоспів, а, навпаки, допомагати їм ширше проявляти свої здібності та організаторський талант.

(З газет)

— Г о л о в а: — Пустіть мене, дайте хоч крок самому ступити!

ОПОВІДАННЯ ПРО БРАКОНЬЄРА

Кинув...

Злетів...

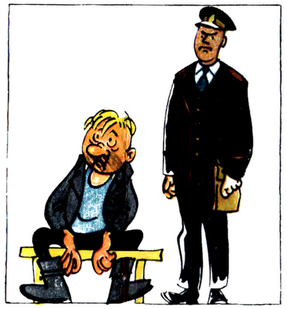

...і сів.

— Навіщо ви його поїли, він уже не начальник!

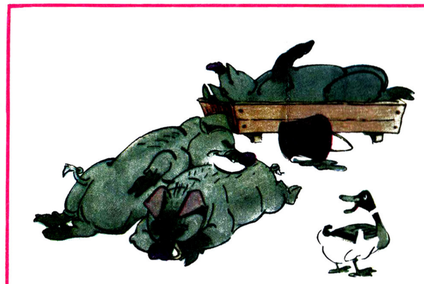

К а ч к а: — Знов хазяїн міліції злякався — вилив закваску в корито.

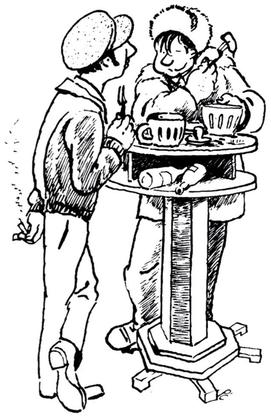

— Ти свою матір навідуєш?
— Аякже!.. Коли вона одержує пенсію.

— Мамо, це інкубатор?
— Ні, машина начальника.

НА БОГА НАДІЙСЯ, А СВІЙ РОЗУМ МАЙ...

— Казав же вам, батюшко, громозвід на церкві поставити.

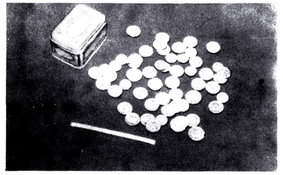

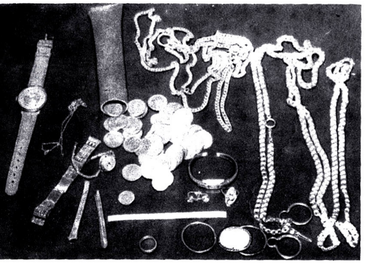

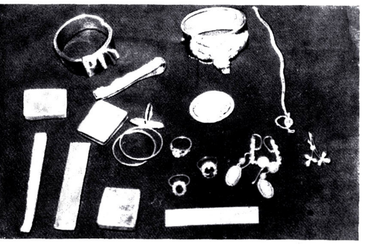

Одеська ХАБАРІАДА

Може, хто гадає, що хабарник істота дуже таємнича і загадкова?

Може, комусь здається, що хабарництво — «божий дар» і що хабарниками родяться, а не робляться?

Може, хто уявляє, що хабарник нахабно тиче під носа свою руку кожному і вимагає «Давай»!?

Одним «ні» ми можемо спростувати всі три хибні уявлення.

Хабарник істота не таємнича, хоча й вершить свої темні діла таємно. Хабарниками не родяться, а робляться.

Колишній голова Одеської облпромради Л. П. Сташкевич не народився хабарником. Але рік народження Л. П. Сташкевича, я к х а б а р н и к а, зараз встановлено точно. Це сталося через кілька місяців після того, як він сів у крісло голови облпромради, а саме — в 1957 році.

Ми опрацювали цікаву діаграму росту Сташкевича, як хабарника. Ось, будь ласка. У 1957 році Сташкевич робить свої ще перші, невпевнені кроки до майбутньої лави підсудних. Він бере обережно й сором'язливо. Того року він «обслуговував» лише трьох осіб, але, коли брав, відводив очі набік. Через рік Сташкевич діяв сміливіше. Очей він уже не відводив, рука його не тремтіла, а «клієнтура» подвоїлася. Ще через рік «клієнтура» подвоїлася знову. Сташкевич більше не ждав, поки хабар прийде до нього, він сам біг йому назустріч. А вже під кінець всієї хабарівади десятки людей діяли чітко і злагоджено, і хабарі поступали акуратно, як членські внески.

Зграя злодіїв, що діяла в системі облпромради, в рожевих снах своїх бачила такого керівника, як Сташкевич. І сни їхні справдились. Директор фабрики «Промтрикотаж» Шпитальний, директор фабрики «Маспошив» Каневський, директор текстильно-трикотажної фабрики Баршак були тими першими, хто висвятив Сташкевича на рицаря хабаря.

Цим дипломованим хапугам був потрібен керівник, який не тільки не заважав би їм тягти, що погано лежить. Ні, їм потрібен був керівник, який би допомагав, організовував зусилля окремих хапуг у стрункну систему розкрадання й хабарництва.

І такого керівника вони знайшли в особі Сташкевича. Голова облпромради не просто допомагав й організовував. Коли в повітрі починало пахнути смаленим, коли його підлеглі, забуваючи про обережність, засовували свої лапи в державну кишеню вже навіть не по лікті, а глибше, Сташкевич відводив од хапуг меч правосуддя.

Наприкінці 1960 року грозові хмари нависли над директорами фабрик «Маспошив», «Утильпром», «Рекорд», «Різнопром», ім. Ватутіна. Директорам вже вчувалося, як грюкнуть, зачинившись за ними двері тюремної камери, але Сташкевич своїм авторитетом розігнав хмари, і директори тоді так і не стали арештантами. Правда, це їм вскочило у добру копійку, але при такій ситуації торгуватися не будеш. Директор фабрики «Різнопром» Дроговоз міг би розповісти багато цікавого про те, як, коли і де відбувалися джентльменські розрахунки між врятованими директорами і головою облпромради. Але Дроговоз скромно мовчить навіть у кабінеті слідчого.

Сташкевич і начальник виробничо-технічного відділу облпромради Александровський швидко знайшли спільну мову. Начальник виробничо-технічного відділу був незамінним спеціалістом по виробництву лівої продукції й техніки добування хабарів. Він знав, що майбутній жирний хабар треба вирощувати дбайливо і старанно. Для розширення виробництва лівої продукції Сташкевич з Александровським починають торгувати цілими цехами, передаючи обладнання й верстати з однієї фабрики на іншу.

Такі ділки, як Ашкінуз, Алойц, Берештейн, Бейзер та інші дійшли до того, що за власні (читай — крадені) гроші розширяли і навіть добудовували нові цехи для випуску лівої продукції.

Одні злодії заготовляли вовну для других злодіїв, другі злодії пряли її для третіх злодіїв, треті злодії виготовляли кофточки, дитячі костюмчики, чоловічі пуловери, четверті злодії збували готову продукцію. Гроші розподілялися чесно — згідно з злодійською етикою.

Ділки прядильного цеху заводу «Утильпром» утримували за власний кошт позаштатного майстра Радкевича, якому платили 120 карбованців на місяць. «Дотацію» одержували і заводські охоронники Бистрицький та Ессе... Злодій завжди шукає контакту із сторожем!

Прядильний цех заводу «Утильпром» був для компанії хапуг джерелом вторинної сировини. Джерелом первинної сировини вовни — волокна був цех згонки шерсті, де засіли Самойлов (начальник цеху), Маніс, Резнік (заготовувач). Вони заготовляли на м'ясокомбінатах у великій кількості відходи шкірсировини. Хімічним способом видаляли шерсть, а потім її переробляли. Це волокно з відома директора Ляховецького та головного інженера Золотошвеї за хабарі по 1000—1250 карбованців за тонну продавали.

Тільки за півроку ці «спеціалісти» «заробили» по 20—25 тисяч карбованців хабарів.

Свою долю Сташкевич з Александровським одержували акуратно.

Було б несправедливо, висвітлюючи діяльність цієї «технічної інтелігенції», забути про негоціантів. Адже ж не на барахолці з рук продавали вони свою продукцію. Ні, «промисловці» сконтактувалися з негоціантами в особі завідуючого галантерейно-трикотажним відділом магазину — 1135 1-го Київпромторгу Соболя З. М., завідуючого галантерейно-трикотажним відділом магазину № 1120 2-го Київпромторгу Острова І. П. та продавця магазину № 276 Одеськміськпромторгу Звягільського.

Покупці навіть не підозрювали, що їм продають крадені речі. Продавалися вони не з-під поли, а законно, акуратно загорнуті, ще й стрічечкою перев'язані.

Завідуючий складом фабрики «Різнопром» Левін повинен був виписувати специфікацію товару на другий день після його відправки. Товар відправлявся тільки пасажирською швидкістю. Слідом за ним до Києва їхав повноважний представник «компаньйонів», який на місці вручав фіктивну специфікацію...

Довга низка злочинів, крадіжок, хабарництва тяглася, як чорна нитка з краденої вовни. Але нитка не могла тягтися безконечно, вона мусила колись обірватися. І вона обірвалася. Тоді потягли за обірваний кінчик, і на світ білий з'явилося все, що ви бачите на цих фотографіях.

Золоті цяцьки, автомобілі, куплені за хабарі, тисячі карбованців готівкою, знову золоті та срібні брязкотельця, облігації, золоті монети, персні, годинники.

З боку фінансово-економічного всі ці речі, звичайно, не дрібниці. І коштують вони десятки тисяч карбованців. Але як дешево продали ці люди честь, совість, гідність і, нарешті, свою особисту свободу!

Гроші, гроші і ще раз гроші!.. Гроші за всяку ціну! Гроші з живого й мертвого! Гроші і тільки гроші завжди і якомога більше! Це норми, за якими жили хабарники і хапуги. Але для чого? Невже у них якісь нелюдські організми? Невже Сташкевич чи хтось з його колег з'їдав за обідом по 100 котлет? Невже Александровський чи хтось з його колег одягав відразу по п'ять костюмів?

Ні, зовні і Сташкевич, і Александровський, і їхні колеги по хабарях, начебто не відрізнялися від нормальних людей. Але їхні душі до останку роз'їла зараза користолюбства. Власне, душ уже немає. Залишились пусті шабатурки, де дзенькали золоті брязкотельця. Та ще, може, сірою мухою дзижчала надія, що все минеться, обійдеться, не помітять, не спіймають, а спіймають — простять.

Тепер сіра муха—надія більше не дзижчить. Здохла.

Не минулося, не обійшлося. Помітили, спіймали, а, спіймавши, не простили. Таке не прощається. Скільки б чорна нитка не звивалася гадюкою, а кінчик таки виткнеться...

Микола БІЛКУН.

Гнотики про... їхні порядки

Коментарі Перця записали: Я. ВАЛАХ, М. ВІЛЬБА, І. ВОРОБЙОВ, П. РЕБРО, І. СОЧИВЕЦЬ.

ШКОЛИ ДЛЯ... ГАНГСТЕРІВ

Це там, у «вільному світі» таке діється.

Є в країнах капіталу категорія людців, які працювати чесно не хотять, а до розкошів ласі, ну й шукають вони собі золоту жилу. Облапошать якийсь банк, накриють касу вночі, і гуляй тоді, як твоїй душі завгодно.

Тільки зробити це не так і просто. Ніякий же дурень грошей зверху не кладе, вони в сейфах капітальних, під хитро-мудрими замками зберігаються. Без певної кмітливості, без доброї технічної підготовки їх не візьмеш.

Та знаходяться благодійники, які й про цих молодчиків, про їх добробут піклуються. Як повідомила західнонімецька газета «Зюйддойче цайтунг», у США, Канаді, Італії та й в самій ФРН організовані спеціальні «школи» по підвищенню кваліфікації... злодіїв.

У такій «школі» слухачі спочатку проходять теоретичний курс злодійського мистецтва. Навчають їх найдосвідченіші гангстери. Потім програмою передбачена практика, яка відбувається у великих містах. Тут «вихованці» уже на темних ділах демонструють свою виучку.

Після цього всього учні одержують виробничі кваліфікації по класу — пограбувальників банків, потрошителів сейфів, викрадачів автомобілів і т. п.

Чи знають про це уряди названих країн? Звичайно. Але вони й тим задоволені. Все ж, мовляв, молоді люди дістають якусь освіту, здобувають кваліфікацію. А головне, що школи злодіїв знаходяться на самоутриманні і, на відміну від масових, не потребують коштів з державного бюджету.

Логіка, як кажуть, залізна!

МОЛИТОВНІ БРИГАДИ

Як повідомляє «Мюнхенська католицька церковна газета», в Західній Німеччині при церквах створено так звані «молитовні бригади». Під час відправи та після неї вони стежать за парафіянами, щоб ніхто не виніс з церкви статуї Мадонни або якоїсь «божественної» картини. Бо за останні роки благочестиві парафіяни викрали з церков країни кілька сот картин та скульптур, не кажучи вже про карнавки для збирання грошей.

СОБАЧА НЕУСТОЙКА

У середні віки часто судили тварин за їх зв'язки з нечистою силою. І як не ревли, як не скавуліли, як не драли горлянки винні, їх без жалю спалювали на вогнищах разом з бісами, відьмами та іншою нечистою силою, що оселилася в них.

Давно вже не чути про такі процеси, але ще й тепер у «вільному світі» представникам тваринного царства іноді загрожує судова машина. Так, недавно мало не потрапили під суд близько сорока штатних поліцейських собак англійського міста Норфолк. Ні, не за співробітництво з нечистим, а за моральний розклад і порушення службових обов'язків.

Приводом для цих обвинувачень була повідінка собак під час масової демонстрації англійських трудящих проти гонки атомних озброєнь.

Поблизу Норфолка міститься база англійської атомної авіації. В районі цієї бази не раз демонстрували борці за мир.

Для розгону таких демонстрацій було добре вимуштровано й натреновано добірних псів-бульдогів — красу й гордість норфолкської поліції. Але під час недавньої демонстрації ця «краса і гордість» скандально підвела своїх наставників.

Коли демонстранти проникли на територію атомної бази і проти них спустили собак, трапилось щось несподіване, від чого люто загарчали й засичали самі двоногі командири бульдогів.

Замість шматувати демонстрантів за прикладом алабамських поліцейських собак, які безпомилково відрізняють негритянські литки від білих литок, норфолкські бульдоги почали добродушливо крутити обрубками хвостів і демонструвати свою прихильність до учасників походу за мир. Коли ж поліцаї спробували вплинути на бульдогів канчуками, собаки вишкірили ікла і так загарчали, що довелося тікати самим поліцаям.

Шокінг!.. Жах!..

Слідство виявило, що причиною такої аморальної поведінки бульдогів був... аніс. Анісові пахощі приваблюють собачих гурманів не менш, ніж котів валеріанові краплі. Демонстранти знали про ці собачі смаки і добре використали їх. Коли бульдоги кинулися в атаку, демонстранти зайняли кругову оборону і контратакували лютих псів коржиками й кісткатими, политими анісовою настойкою. Ця контрастика анісом одразу вибила з бульдожих голів і душ всі плоди поліцейської муштри й патріотичного виховання. Ласуючи делікатесами з анісом, бульдоги не звертали ніякісінької уваги на протиатомні плакати демонстрантів.

Зате начальник норфолкської поліції мало не луснув з люті. Він заявив, що частувати поліцейських собак анісовими коржиками є аморальним вчинком. На його думку, демонстранти повинні були частувати бульдогів тільки власними литками.

Правда чотириногих вихованців норфолкської поліції до суду не притягли. Зате поліція зігнала свою лють на демонстрантах: 80 з них було заарештовано.

Англійські «боббі» в той день працювали з подвійною «нагрузкою» — і за себе, і за собак.

НЕВДЯЧНІ АНГЛІЙЦІ

Дуже, дуже дбають в Англії про підданих британської корони.

Так, у пресі з'явилося повідомлення про те, що на спеціальних урядових складах зберігається два з половиною мільйони новеньких, чудових, зручненьких складаних картонних трун. Усіх розмірів. Для дорослих і для дітей (про малюків також подбали добрі дяді з англійського уряду). Труни ці нового зразка; мертвим у них буде дуже зручно...

Навіщо потрібно аж два з половиною мільйони трун? А на випадок майбутньої ядерної війни, бо за точними підрахунками англійських фахівців цієї веселої справи, покійничків має бути чимало. Цих трун ще й не вистачить...

Та більшість англійців — люди дуже нечемні, ніяк не хочуть дякувати уряду за цю ніжну турботу, не здатні оцінити це сердечне піклування. Не хочуть вони тих трун, навіть і нового зразка, навіть і безкоштовно, за рахунок свого щедрого уряду.

Невдячність англійців доходить до того, що вони виходять на вулиці з вимогами заборони ядерної зброї, влаштовують походи по всій країні, погрожують викинути геть з своєї країни всі бази НАТО. І, головне, — не хочуть лізти в оті складані труни, а вимагають миру між народами. Що й казати, нендячні люди!

ШПИЛЬКА І ЗАКОН

Якась мюнхенська галантерейна фабрика почала виробляти шпильки для галстуків. Воно ніби й не новина — скільки їх, отих шпильок, у продажу є! Але нові шпильки відразу ж пішли в хід серед певних покупців — всілякі там есесівці, штурмовики, малі й великі націсти та інші гітлерівські недобитки так і вхопилися за них. Ще б пак! Адже на нових шпильках зображено милу їх серцю фашистську свастику.

Хтось у Мюнхені звернувся до місцевих властей із вимогою заборонити виробництво і продаж шпильок зі свастикою.

Але мюнхенські чиновники не такі люди, щоб робити усе нашвидкоруч. То тільки коли йдеться про заборону розповсюдження значка Об'єднання жертв фашизму, вони ні на що не зважають — діють швидко і рішуче: заборонити і — все! А шпилька — то зовсім інша річ. Тут треба вже по закону, треба подумати, зазирнути у різні боннські кодекси.

І мюнхенські чиновники зазирнули. А у тих кодексах нічого про шпильки із свастикою не говориться. Значить, забороняти не можна, бо закону такого нема.

Отаке воно, бачите, беззаконня.

ДАРЕМНІ СТРАХИ!

Англійські «святі отці» видали нову редакцію катехізиса, з якого вилучені слова «диявол», «сатана» та ін.

Отож, минув страшний церковний кризис!
Святі отці утерли з лоба піт:
Вони новий, сучасний катехізис —
Без чортівщини! — випустили в світ.

Даремні страхи! — я сказати мушу,
А ви, отці, послухайте мене:
Раз продали ви доларові душу,
На неї чорт навряд чи зазіхне!

ГРОШІ НА БОЧКУ!

Керівництво Гарвардського університету в Сполучених Штатах вважає, що навчання в їхньому учбовому закладі надто вже дешево обходиться студентам. Ну, що платить студент за навчання в тому університеті? Якихось там три тисячі доларів на рік, та й усе!

Подумали отак і вирішили: збільшити плату за навчання ще на кілька сотень доларів.

Дехто, правда, обережно натякав, що з студентів уже й так добре деруть, що не всім доступне таке навчання. Але рада університету настоювала на своєму — підвищити плату.

Член цієї ради містер Д. Уайт виклав з цього приводу свої цікаві міркування. На думку того Уайта, приймати до університету слід лише тих, хто не шкодує грошей на навчання. Три тисячі на рік, — то три тисячі, чотири тисячі — то чотири тисячі. Хай платять! Не платить, — значить, не хоче вчитися. Он як!

Розумний містер Уайт не сказав лише, що робити тим молодим американцям, які не тільки вчитися хочуть, а й хотіли б хоч у руках потримати оті три тисячі доларів.

Народні усмішки

ГОВОРИТЬ ПО-НІМЕЦЬКОМУ

— Бабо, я вже вмію по-німецькому балакати. Тютелі-мутелі.
— Що ж воно значить, діду?
— Постав валянки в піч.
А вранці баба до діда:
— Діду, я теж умію балакати так, як і ти. Тютелі-пателі.
— Ти диви! А що ж воно означає?

— Згоріли твої валянки до бісової мами.

Повідомив В. ВЕРЕТЕЛЬНІКОВ з м. Красний Лиман, Донецької області.

НЕ ВИСТАЧИТЬ ДУРНІВ

— Скажіть, тату, ким би ви хотіли мене бачити після того, як я закінчу середню школу?
— Вчись, синку, на попа. Подивись он на нашого отця Василія. Хіба йому погано живеться?
— Е, ні. На попа не хочу, бо на мій вік не вистачить дурнів.

Повідомив А. КОНИК з с. Гриців, Старокостянтинівського р-ну, Хмельницької області.

ЩЕ НАБ'ЮТЬ

Спить хлопець, а йому сниться, що якісь парубки хочуть його побити. Від страху він прокинувся, а згодом, трохи отямившись, заснув. І, як на гріх, знову почали снитись ті ж самі парубки, які по-старому нахваляються його бити.

Нарешті хлопець не витримав і прокинувся. Спросоння сказав:
— Досить, мабуть, спати, бо ще поб'ють.
І почав одягатися.

Повідомив М. БОРДЮЖА з села Азов, Куйбишевського р-ну, Запорізької області.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Зустрілись одного разу два приятелі. Розговорившись, один і питає в другого:
— Миколо, а чому ти розлучаєшся з своєю третьою дружиною?
— Бо знайшов четверту, — відповів той, не задумуючись.

Повідомив Є. В. ВЕНГЕРСЬКИЙ з с. Бареми, Ємільчинського р-ну, Житомирської області.

НАВЧИВ

Це було ще до революції. Один хлопчик прийшов зі школи з великою, як груша, гулею на лобі.

— Синку, — запитала мати, — чого у тебе така гуля на лобі. Знову з кимсь бився?
— Та ні, мамо, — відповідає син, — я не бився. У нас був урок малювання, і ми малювали грушу, а я не знав, як її малювати, то пан учитель мені показали.

Повідомив В. І. КРАВЧУК з с. Крилів, Гощанського району, Ровенської області.

Мал. БЕ-ША

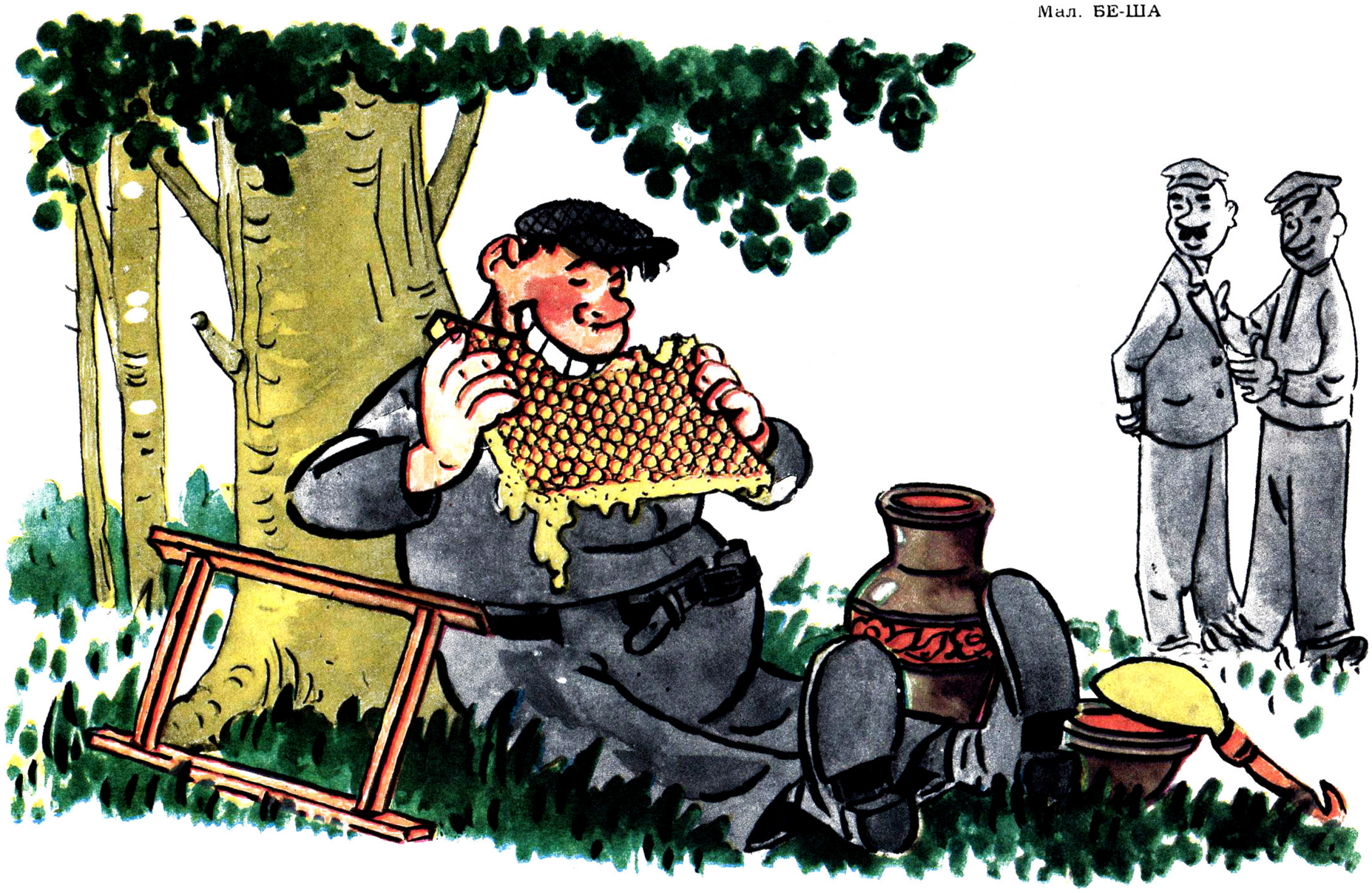

— Диви, Мотрин син досяг молочно-воскової стиглості.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Завфермою Випийлітренко: — От якби мені таку ферму, ото вже керував би!

ЗАКОНСЕРВОВАНИЙ ПИРІГ

Засідало правління Липовецької райспоживспілки. Ох, і бурхливо воно проходило. І не дивно. Треба було придумати назву новій чайній.

Виступив завідуючий торговельним відділом і сказав:

— Як на мою думку, то найкраща назва «Ополоник». Для точки громадського харчування дуже підходить.

— Ти б ще «Кочергою» її охрестив, — єхидно промовив голова райспоживспілки. — Треба дати таку назву, щоб вона на всю Вінниччину прогриміла. Пропоную назвати нашу нову, зразкову чайну «Пиріг». Підходить?

Усі погодилися, що мудріше не придумаєш.

А придумавши назву, почали... будувати чайну у великому красивому селі Стара Прилука. Відвідувачів тут вистачить.

Купила райспоживспілка фундамент з-під старого будинку. А на тому фундаменті звели стіни, вставили лутки і віконні рами. І одвірки вставили.

Та на тому й зупинилися...

І ось уже четвертий рік стоять голі стіни. Руйнується і те, що зроблено, адже даху не збудовано.

А коли нагадують про цю недобудову голові райспоживспілки т. Нечипоренкові, то він відповідає:

— Ех, і хорошу назву ми придумали для Староприлуцької чайної! Але ж не вистачає у нас начинки, щоб той «Пиріг» остаточно зліпити.

Не знаємо точно, чого саме там не вистачає. А що путящого господаря нема у Липовецькій райспоживспілці, то це вже по ділах видно.

Тому-то воно й не ліпиться!

В. ЯМЧУК.

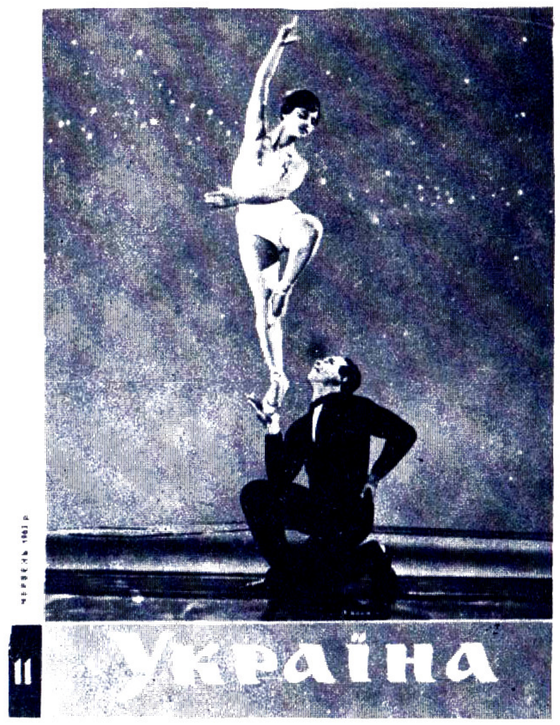

НЕ ЗАБУДЬТЕ, БУДЬ ЛАСКА!

Безперечно, що мої дорогі читачі люблять і читають журнал «Україна».

Бо журнал це хороший, бо журнал це цікавий, бо журнал це художній, бо журнал це, коли хочете знати, веселий.

І зараз я хочу за свого колегу, журнал «Україна», порадіти і втішити своїх і його читачів.

Періодичність журналу «Україна» збільшилась удвічі!!!

Тепер, дорогі читачі, журнал «Україна» виходитиме щоп'ятниці, а вже щосуботи, або щонеділі ви матимете свіженький номерок.

А щоб мати його, треба не забути передплатити.

Не забудьте, будь ласка! Не пошкодуєте!

І старі, і малі, і ті, що ще не дуже старі, і ті, що вже не дуже малі, — всі знайдуть для себе на сторінках журналу щось цікавеньке.

«Перець»

СПОРТИВНІ НОВИНИ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

МОТОГОНКИ ЗІ СТАЖЕМ

У серпні 1962 року на Київщині дано старт мотогонкам по замкненій трасі Пухівський радгосп — Бровари. Команда радгоспу за рік уже тричі пройшла етап Пухівка — Броварське райвідділення «Сільгосптехніки», ганяючись за мотором з машини «ЗИЛ-150», що його радгосп здав у ремонт місцевій майстерні. Наздогнати свого мотора команді радгоспу досі не пощастило. Недавно той капітально відремонтований двигун бачили встановленим на машині райвідділення «Сільгосптехніки». Мотогонки тривають.

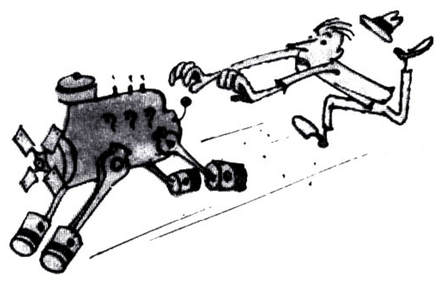

ПЛАВАННЯ З ПЕРЕШКОДАМИ

Плавання по заболоченій місцевості відбувається в Миколаєві, в районі заводу «Дормашина». У болоті, що стоїть тут цілорічно і в яке впадають дощові води з усього міста, плавають і люди, і міський автотранспорт. Цей вид спорту культивує міськрада з короткими перервами на час морозів. Але зима в Миколаєві така коротка, що міськрада тільки збирається подумати про будівництво стоків, як знову розливається болото і знову починають плавати машини і люди. І так з 1955 року!..

БІЙ БИКІВ

Спробу насадити цей непопулярний у нас вид спорту зроблено на станції Підзамче. Сюди прибуває дуже багато крупної рогатої худоби для Львівського м'ясокомбінату. Годівлю й напування худоби організовано тут погано. Напівголодна й ненапувана худоба поводить себе дуже неспокійно: вона б'ється у вагонах. Єдиними байдужими глядачами цього бою є управління Львівської залізниці та дирекція Львівського м'ясокомбінату. Справжніх болільників за хороше утримання худоби на станції серед них досі не знайшлося.

ПЕРЦЕВІ ПОВІДОМЛЯЮТЬ

* У листі під назвою «Не кажи гоп...» («Перець» № 2) група сиваших писала про те, що в селі Попелах (Геніческий район) Міжколгоспбуд, де головує Г. А. Холодняк, розтягнув будівництво школи на цілих п'ять років. Коли школа стане до ладу — невідомо.

Як повідомив заступник голови Херсонського сільського облвиконкому т. Іванченко, будівництво школи буде повністю закінчено до початку навчального року.

* «Запорізький асортимент» — у фейлетоні під такою назвою, надрукованому в № 7 журналу, критикувалося незадовільну роботу першого Запорізького міськхарчоторгу.

Начальник Запорізького облуправління торгівлі т. Стеблянко повідомив редакцію, що за відсутність належного контролю за роботою торгу виконком міськради оголосив догану директорові торгу Аністратову та в. о. старшого інспектора торгу Портнову.

Різні порушення правил торгівлі, виявлені в роботі окремих магазинів, обговорювалися на виробничих нарадах колективів цих магазинів. Наказом міськхарчоторгу оголошено суворі догани завідуючим магазинами № 26 Павленко, № 62 Казюберді та № 64 Кузьминій.

Рішенням партійного бюро торгу за випуск неповноцінних тортів і тістечок кондитерським цехом торгу товарознавцеві виробничих підприємств Супруну оголошено догану. За випуск у торговельну мережу плодоовочевої продукції без етикеток оголошено догани старшому майстрові по переробці овочів Меламеду та комірникові складу готової продукції торгу Чередниченку.

* Працівники Ровенського БУ-25 надрукували в № 8 Перця листа про те, що в ровенському універмазі при комплектуванні подарунків обов'язково додають якусь непотріб.

Як повідомив заступник начальника Ровенського облторгуправлінням т. Дедера, за комплектування подарунків неходовими товарами директора універмагу попереджено.

Поведемо ми розмову про шкільну новобудову. Але відразу скажемо, що «новобудова» ця з великим і сумним стажем.

Минуло вже років п'ять, як почали під школу котлован копати. Самбірський міжколгоспбуд фундамент заклав, стіни першого поверху змурував. 20 тисяч карбованців на це діло вгатили та на тому все і припинили.

Правління колгоспу ім. Богдана Хмельницького само не може нічого зарадить, нема допомоги і від виконкому Львівської обласної (сільської) Ради. Дрогобицька райрада була вже і гроші на будівництво школи відпустила, та, виявляється, що обласна Рада цього об'єкту до титульного списку не включила.

Допоможи, Перче, нашій школі до титулу включитися, а нашим дітям в новій просторій школі вчитися.

ГРУПА КОЛГОСПНИКІВ.

Сільгоспартіль ім. Богдана Хмельницького,
Дрогобицького району,
Львівської області.

Якщо ти будеш у Харкові і побачиш, що робітники з 4-го Салтівського селища добираються у район заводів на «одинадцятому номері», не подумай, що вони запеклі аматори туристських походів й затяті вороги автотранспорту. Ні, вони прекрасно знають, що тут ходу на колесах 15 хвилин, а пішки — 2 години. Але вони знають і те, що автобуса можна півдня чекати і не дочекатися. А про вечірні рейси і говорити нічого, хоч теоретично останній автобус і йде о пів на першу ночі.

Та скільки не скаржилися начальникові автопарку В. Уварову, скільки не прохали, щоб налагодив автобусне сполучення в цьому районі, нічого не допомагає.

Хоч ти, Перче, нагадай Уварову, що його справа — маршрути автобусні, а не туристські.

О. Ліньов

м. Харків.

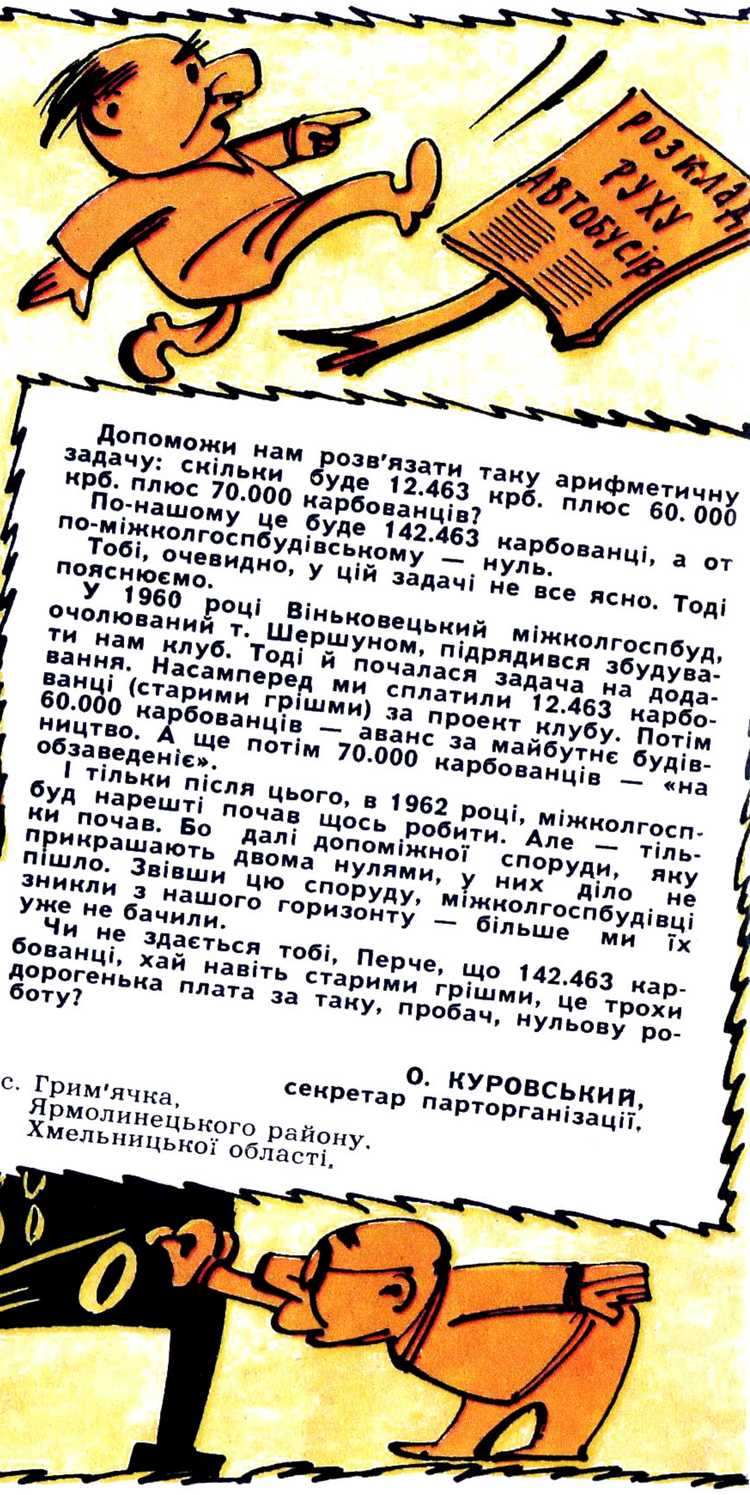

Допоможи нам розв'язати таку арифметичну задачу: скільки буде 12.463 крб. плюс 60.000 крб. плюс 70.000 карбованців?

По-нашому це буде 142.463 карбованці, а от по-міжколгоспбудівському — нуль.

Тобі, очевидно, у цій задачі не все ясно. Тоді пояснюємо.

У 1960 році Віньковецький міжколгоспбуд, очолюваний т. Шершуном, підрядився збудувати нам клуб. Тоді й почалася задача на додавання. Насамперед ми сплатили 12.463 карбованці (старими грішми) за проект клубу. Потім 60.000 карбованців — аванс за майбутнє будівництво. А ще потім 70.000 карбованців — «на обзаведеніє».

І тільки після цього, в 1962 році, міжколгоспбуд нарешті почав щось робити. Але — тільки почав. Бо далі допоміжної споруди, яку прикрашають двома нулями, у них діло не пішло. Звівши цю споруду, міжколгоспбудівці зникли з нашого горизонту — більше ми їх уже не бачили.

Чи не здається тобі, Перче, що 142.463 карбованці, хай навіть старими грішми, це трохи дорогенька плата за таку, пробач, нульову роботу?

О. КУРОВСЬКИЙ,
секретар парторганізації.

с. Грим'ячка,
Ярмолинецького району.
Хмельницької області.

Як ти гадаєш, для чого існують мости? На нашу думку, не для того, щоб чорт ламав на них ногу, а начальник дорожного БУ-3 «Укрдорбуду» А. Беренгольц ламав строки. Але він ось уже півтора року змагається з чортом. Змагання відбувається у нас в Кагарлику на напівзбудованому мосту, що з'єднує вулиці Титова і Комсомольську. Чорт уперто ламає ноги, а Беренгольц не менш уперто ламає строки здачі готового моста.

Скажи, Перче, будівельному начальникові, що оте змагання — чортзнащо! Якщо не людей, то хай хоч чорта пожаліє, бо-таки залишиться бісова душа навіки калікою!

В. ПЕЧЕРИЦЯ,
голова виконкому Кагарлицької селищної Ради депутатів трудящих.
Київська область.

Чи знаєш ти, з якою швидкістю рухається електрика по провіднику?

Ми знаємо: з швидкістю вола, хворого на ревматизм суглобів.

Принаймні, так вона, та електрика, просувається до нашого колгоспу ім. Чапаєва. А все тому, що провідником її є Донецьке спеціалізоване будівельно-монтажне управління тресту «Укрсільелектробуд», очолюване Олександром Миколайовичем Зуєвим.

Це, сказали б ми, навіть не провідник, а напівпровідник: електрифікацію нашого села закінчено лише наполовину, а електрифікаторів вже й сліду не лишилося (хоч за договором вони вже мали завершити всю роботу).

Не покладаючи, Перче, великих надій на своїх підрядників, ми вирішили підключитися до тебе. Сподіваємось, що з твоєю допомогою й електрика, й електрифікатори почнуть швидше просуватися до нашого колгоспу.

Д. ПАРАСКЕВ, голова колгоспу,
Я. ІВАНИШИН, секретар парторганізації.
Великоновосілківський район,
Донецької області.

КРИВОРІЗЬКА ЧУДАСІЯ

НЕЧИСТА РОБОТА

У дитячій музичній школі № 3 ніхто навіть і на думці не мав, що бухгалтер Валентина Григорівна Борисенко за сумісництвом виконує ще й обов'язки чаклунки. Та й як догадаєшся, коли Валентина Григорівна на очах у людей не чаклувала, а лише тихесенько клацала собі на рахівниці. Ловили її, правда, на тому, що обраховує при видачі зарплати, але вважали, що це наслідок неуважності.

Аж раптом директор школи Г. М. Ярута виявив у банку чотири чеки, які він ніколи не підписував, але на яких стояв його підпис. Стало ясно, що це діло нечистих рук! Кинулися шукати, хто воно втнув такої, виявляється — Валентина Григорівна.

— А що ж тут такого? — сказала вона. — Директора не було, а без його підпису банк грошей не дає!

Але ця фінансова аксіома не заспокоїла директора. Він викликав ревізію, щоб точно встановити, куди поділися гроші.

— Ах! — сказала Валентина Григорівна і на деякий час зникла з очей.

Кілька днів її не було в школі. Кажуть, чаклувала. І ось сталося чудо: у відповідальних осіб кількох установ затуманило очі, і крізь туман той вони побачили, що не Борисенко хапуга і наклепниця, а директор школи Ярута — хабарник, злодій і навіть розпусник.

Незабаром жертви чаклунства взялись за Яруту, а сама Валентина Григорівна перетворилася на безвинного свідка обвинувачення.

АКТ, ЩО ПИСАВСЯ ДЬОГТЕМ

Перший, хто впав жертвою чар Валентини Григорівни, був ревізор КРУ по Кривому Рогу М. Є. Мойсеєв. Чародійка його не зовсім засліпила, а зробила так, що наче людина і бачить все, але біле їй здається чорним, а чорне білим. Отакий оригінальний дефект прищепила чаклунка Борисенко ревізору Мойсеєву.

Ревізію робили мало не два місяці. З директором ревізор і говорити не хотів. Ото вдереться, було, до його кабінету, схопить телефонну трубку і репетує:

— Слідчий?! Я в справі Ярути! Я тут ще фактик розкопав — пальчики оближеш!

А потім Мойсеєв заходився писати акт. Йому, видно, здавалося, що це чиста робота. Насправді ж він усе мазав дьогтем.

Наприклад, Мойсеєв пише: «По дитячій музшколі не вистачає 24 музінструменти на загальну суму 8026 крб. 60 коп., виданих по розписках, як приватним особам, так і організаціям». Насправді ж тут ніякої вини директора нема. Рояль, два піаніно і кілька труб передані музшколі № 4 та облфілармонії за розпорядженнями обласного управління та міського відділу культури.

Отак Мойсеєв вивертав факти! Така ж «вірогідність» і в звинуваченнях Ярути у привласненні 806 карбованців, у тому, що учнів приймали без екзаменів, а за особистим розпорядженням директора і т. д.

КРИМІНАЛЬНА СПРАВА «ПРИШИЙ КОБИЛІ ХВІСТ»

Другою жертвою чаклунства Валентини Борисенко проти Г. М. Ярути був начальник Дзержинського райвідділу міліції Майстрик (до речі, недавно його за зловживання службовим становищем зняли з роботи і виключили з партії). Цей узяв під особистий контроль свідків. Методика розмов з свідками була нескладна — Майстрик майстерно гупав кулаком по столу і обіцяв посадити свідка на одну лаву з Ярутою. Секретарку музшколи Н. Качуру він зустрів похмурим запитанням:

— Скажіть одверто, як вас обробив директор, коли ви йшли в міліцію?

— Та він навіть не знає, що мене викликали сюди..

— Брехня!.. Кажіть правду!.. Мовчать! — потім гарячий начальник хапається за телефон: — Прокурора мені! Негайно! Слухай, сьогодні посадимо Яруту, чи хай ще потиняється на волі?

Колишнього члена батьківського комітету Олександру Іванівну Сич, яка нічого поганого не могла сказати про Яруту, на кілька годин зачинили разом з хуліганами і п'яницями. А тоді знову суворий допит:

— Тепер будеш говорити? Скажеш правду? А то ще сядеш!..

Отак шилася ця справа. Але в прокуратурі побачили, що шито її білими нитками, і ніякий суд тієї справи не розглядатиме. Але Яруту таки добили. Перед райвиконкомом поставили умову — зняти директора музшколи з роботи. І таки витурили його, як «злодія», як «розкрадача державного майна» і «невиправного хабарника».

А фальшиві чеки, виписані Валентиною Борисенко? А гроші, одержані по них? Ет, про це вже давно забули!..

А ВСЕ-ТАКИ СПРАВА КРУТИТЬСЯ!

А справу досі не можуть забути. Кісткою застряла вона в ділах криворізьких головотесів. На захист Ярути справедливо стали викладачі. Всім колективом пішли вони до міськкому партії. Пішли, але їх не прийняли. Допустили одного тільки завуча, та й то лише для того, щоб вилаяти, як першокласника, за недисциплінованість.

Люди почали писати листи у Київ, у Москву. А в Кривому Розі люто гамселять кулаками:

— Наклеп! Злісна компрометація!

Завідуючий відділом культури міськвиконкому т. Панасюк вжив рішучих заходів, щоб заткнути рота «наклепникам» — видав наказ про переведення Ярути до музшколи № 5. Подібними наказами порозганяли й інших педагогів. Членів місцевкому почали тягати по різних інстанціях, погрожувати:

— А ви знаєте, що було з рудими мишами?..

От що наробили в Кривому Розі шахрайські чари Валентини Григорівни Борисенко.

І. ФАЛЬКО.

м. Кривий Ріг.

Мал. П. БОЙКА

Мрія дармоїда.

Мал. Л. КАПЛАНА

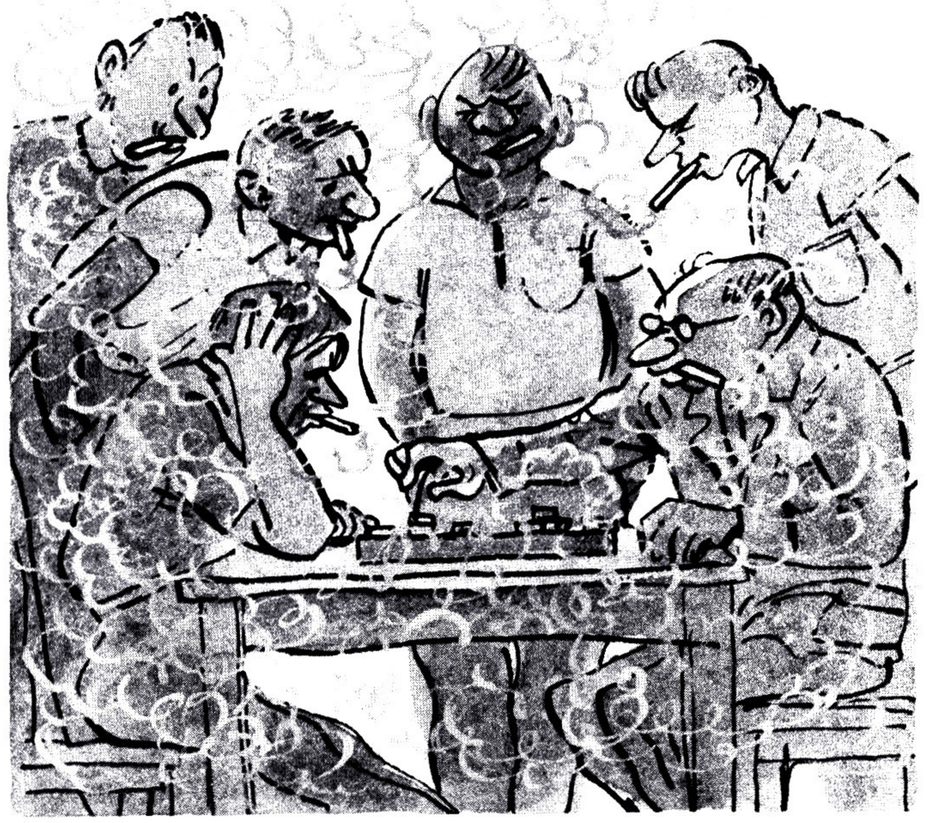

Димові шашки.

Мал. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— То правда, що бог любить трійцю.

ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Нещодавно в Клубі губителів природи було проведено кілька цікавих зустрічей по секціях.

Жваво обмінювалися досвідом рибогуби-хіміки. Адміністрація Бродецького цукрового заводу (Вінницька область) розповіла, яких успіхів досягнуто в справі винищення риб'ячого населення річки Гнилоп'ять.

Доповідь було вислухано з великим інтересом. Дещо скептично поставилися до неї керівники Сатанівського цукрозаводу (Хмельницька область). Річ у тому, що адміністрацію Сатанівського цукрозаводу було прийнято до Клубу губителів природи ще торік, про що й повідомлялося в № 9 Перця за 1962 рік. Нічого нового з практики бродецьких губителів вони не почерпнули.

Сатанівці продовжують з неменшою активністю труювати рибу у річці Збруч старим способом — спуском стічних вод.

* * *

У залі секції недругів зеленого друга відбувся публічний захист дисертації на тему «Рубай під корінь».

Дисертант — начальник розвідувальної експедиції з інституту «Укрдіпрорибгоспмаш» т. Ясаков. Той самий, що в поймі річки Івак (Хмельницька область) наказав вирубати всі верболози, а потім поклав поруч з ними 140 вільх. (З підсобної літератури відомо, що всі вільхи пізніше були продані Ясаковим на дрова).

Його офіціальним опонентом виступав директор тресту зелених насаджень м. Миколаєва т. Смоквин, з наказу якого на вулиці Радянській у Миколаєві було знищено два газони і викорчувано 52 шестирічних клени. Обом і Ясакову, й як виняток — опонентові Смоквину присвоєно звання губителів природи.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. **Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.** **РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ**

Адреса редакції: **Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94.** Тел. Б-13-2-12, Б-13-3-46, Б.13-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (507) (на украинском языке). Підписано до друку 2. VIII. 1963 р. Папір 70×108¼=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 28824 Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 01827. Тираж 400.000 прим.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

Не випадково президент Франції де Голль і каже: тепер «перебувати під зонтом Сполучених Штатів Америки» зовсім не означає гарантування безпеки. Тому треба, каже де Голль, щоб Франція мала свій зонт. А надійним «зонтом», на думку французького президента, повинна стати власна атомна зброя. Але створити «атомний зонт» не просто, можна, як кажуть, залишитися і без штанів і без зонта!

З виступу М. С. ХРУЩОВА на червневому Пленумі ЦК КПРС.

ОТАК ВІН ХОЧЕ ПРИКРИВАТИСЯ.

А ОТАК З НИМ МОЖЕ СТАТИСЯ...